

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

XIII. De Christi Conceptione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XIII.

De Christi Conceptione.

O Humilitatem tuam, Christe,
Salvator meus! Ô desiderium
salvandi me! Nulla in ore meo veritas;
sepulcrum patens guttur meum; lin-
gvâ meâ dolosè egi; & ne spiritus qui-
dem meus purus est: & tu tamen, os
veritatis, guttur dulcedinis, lingua vir-
tutis, Salvator purissimus, & ab omni
peccatorum contagio alienus, osculo
oris tui me oscularis.

Felix osculum, ac stupendâ digna-
tione mirabile! in quo non os ori im-
primitur; sed Deus homini unitur.

Cum quo enim alio incarnationem
tuam comparabo; nisi cum osculo?

Osculum est signum pacis & recon-
ciliationis: incarnatione tuâ, mundo
pax & reconciliatio est restituta.

Ah!

Ah! quàm lætus dies! cùm, pedibus
tuis affusus, ex illo ore læso, objurga-
tionem meritus, osculum excipio!

Clamat sponsa tua, Ecclesia: oscule-
tur me osculo oris sui! vociferatur a-
more intolerabili inardescens.

Ex DEI promissis & beneficiis,
desiderio succensa, petit mitti Mes-
siam: ut eum audiat in carne loquen-
tem, ipsum videat docentem. Poscit;
ut descendat, & carni jungatur.
Confidera, ô animula! Ecclesiam:
quomodo, jam diu promisso sibi per
Prophetas Dominico adventu, per
multa tempora suspensa, se elevet à
corpore, abdicatâ luxurie atqve deli-
ciis voluptatibusq; carnalibus, exutâ
quoq; solitudine secularium vanita-
tum, infusionem sibi Divinæ præsen-
tiæ, & gratiam Verbi salutaris exoptet!
quomodo commaceretur; quomodo
affligatur: quòd serò veniat. Quasi
vulnerata caritate, cùm moras ejus fer-
re non posset, conversa ad Patrem, ro-
gat: ut mittat sibi Deum Verbum.

Nolo, inquit, per Moysen, nolo, per
Pro-

Prophetas loquatur: Ipse meum corpus assumat: ipse me osculetur in carne.

Seqvete, animula! quæ pars es Ecclesiæ beatioris, Ecclesiam istam gemebundam: & nihil magis cogita, dilige, fove, vove & expecta; quam Mesiam tuum!

Vide, quæso, & contemplare familiare amicumq; colloquium animarum istarum, in carne suspirantium, cum cœlestibus potestatibus.

Gestiunt in oscula: petunt, quod cupiunt; non tamen nominant, quem ament; quia illas nōsse non dubitant; utpote de quo frequens sibi cum illis soleat esse confabulatio. Propterea non dicunt: osculetur nos ille, vel ille; sed tantum osculetur nos; sicut Maria Magdalena non exprimebat nomine, quem quæreret; sed tantum agebat ei, quem putabat hortulanum: Domine! si tu sustulisti eum. Quem eum? non aperit: quia palam omnibus esse credit; quod à suo corde, nec ad momentum, recedere potest.

Nec.

Nec unum osculum quærit virgo illa desponsata, diuturno & iusto fervens amore, nec ferens moras; sed plura oscula: ut desiderium suum possit explere. Quæ enim diligit, non est unius osculi parcitate contenta: sed plura exigit, plura vindicat; & ita se amplius dilecto commendare confyevit.

Osculare & tu, animula mea! Dominum: ne quando irascatur, & pereas in via.

Qvis mihi dabit te, Domine! ô inveniam te; & deosculabor, non manus meas, aut quicquam, quod manus hæc posunt attingere: sed te, Domine!

Taceat tumultus carnis; conticescant phantasiæ terrarum & aquarum, aëris & poli! Taceant somnia & imaginariæ revelationes! omnis lingua, omne signum, & quicquid transeundo fit, taceat. Sileas tibi & ipsa, animula! & transeas te: non cogitando te, sed Deum meum! quoniam ille est revera tota spes & fiducia mea.

Est enim in DEO, & Domino nostro

stro

stro Jesu Christo, dulcissimo & benignissimo atq; clementissimo, uniuscujusq; nostrum & portio, & sanguis, & caro.

Amans cum re amata unum esse, quoad licet, appetit: quocirca & hærent, & corpora conferunt, & spiritus duo osculorum conjunctione, unus ut fit, faciunt. *Tu, Jesu! amor meus, tu desiderium meum, tu cogitatio mea, tu spes mea, tu votum meum! ô utinam adbarefcere tibi semper possim!*

Utinam, ubi tu, portio mea, regnas; ibi ego saltem serviam! utinam, ubi tu, sanguis meus, dominaris; ibi ego famuler! utinam, ubi tu, caro mea! glorificaris; ibi ego non confundar!

Pecca-

Peccator quidem sum : sed tamen de gratiæ communione non diffido. Et si peccata mea prohibent ; substantia mea requirit : si delicta propria me excludunt ; naturæ communio non repellit. Non enim tam inimicus est Dominus : ut non diligat carnem suam, membra sua, & viscera sua.

Desperare utiqve potuissem, propter nimia peccata mea, & vitia, & culpas, & infinitas negligentias meas, quas egi, & quotidiè indefinenter ago, corde, ore & opere, & omnibus modis, quibus humana fragilitas peccare potest : nisi osculatus me esses ; nisi, ô Verbum ! caro factum esses ; nisi habitares in me.

Taceat hîc ratio ; loquatur fides ! Vera sunt, quæ loquor ; quia tuus mihi Spiritus ea revelavit : tam profunda autem sunt, ut penetrare non possim ; tam sublimia sunt, ut mea me profunditas eò ascendere non permittat.

Venerabor ea silentio ; admirabor
adora.

adoratione: & tua incarnatio miracu-
losa purificabit incarnationem meam
maculosam.

*Non capiat ratio, quod
agit tua adumbratio: modò
firma jam sit & inconcussa
certa q̄ mei salvatio.*

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XIV.

De Christi Nativitate.

QUOD nemo vidit unquam, totus
jam mundus videat: quod ne-
mo audivit unquam, totus jam mun-
dus audiat!

Deus, Dei filius, humanæ nativita-
tis verecundiam subit, & contumeliosa
terreni ortus principia suscipit.

In præsepio jacet, cui serviunt
angeli.

Involvi